

Arrest

nr. 81 403 van 21 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en *“in haar hoedanigheid van beheerder van de goederen en belangen van haar drie nog minderjarige kinderen”*, X, X en X, op 13 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 januari 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. MATTHYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 januari 2010 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als student.

1.2. Op 4 maart 2010 werd zij in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 11 januari 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als student, en verkreeg de E-kaart op 4/3/10 Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 13/10/11 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd haar huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3^e lid en/of art. 42 quater §1, 3^e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. In de brief staat duidelijk vermeld dat het niet voorleggen van de gevraagde documenten gevolgen kan hebben voor het verblijfsrecht. Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief op 5/11/11, en legde binnen de gegeven maand volgende documenten voor: bewijs van ocmw-uitkering sinds 1/1/11 tot op heden, een CM-inschrijvingsbewijs en inschrijvingsbewijs voor Nederlandse taallessen. Uit deze documenten blijkt dat betrokkene niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene in het verleden 3 dagen werd tewerkgesteld (26-28/4/2010). Sindsdien is zij niet meer tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980. Voorzover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij/zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Het betreft een) leefloon in 3de categorie als samenwonende met gezinslast. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980).

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van [P.M.] waarbij haar drie minderjarige kinderen zich vervoegden als descendanten, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene drie descendanten, overeenkomstig artikel 42 ter van de wet van 15.12.1980. In hun eigen belang dienen zij hun moeder te vervoegen. Uit de voorgelegde documenten blijkt eveneens dat er geen sprake is van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42ter §1, 3^e lid (wet 15.12.1980). [...]

2. Over de rechtspleging

2.1. Voor zover het beroep ingediend wordt door verzoekster in haar hoedanigheid van “*beheerder van de goederen en belangen van haar nog drie minderjarige kinderen*”, acht de Raad het beroep onontvankelijk. Uit geen enkel stuk blijkt dat enkel zij gemachtigd is om op te treden als wettelijk vertegenwoordiger van haar kinderen in onderhavig beroep.

2.2. Te dezen moet rekening gehouden worden met het gestelde in artikel 35, § 1, tweede lid, en §2, van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht: “*De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd*”. § 2. *Ingeval het in § 1 aangewezen recht niet de mogelijkheid biedt de bescherming te waarborgen die de persoon of diens goederen vereisen, wordt de bescherming beheerst door het recht van de Staat waarvan de persoon de nationaliteit heeft.*

Het Belgisch recht is van toepassing indien het materieel of juridisch onmogelijk blijkt om de maatregelen te nemen waarin het toepasselijk buitenlands recht voorziet”.

De uitoefening van het ouderlijk gezag is geregeld door de artikelen 371 et volgende van het Burgerlijk Wetboek. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Voor wat betreft de vertegenwoordiging

van de minderjarige heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder geacht wordt te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft echter in principe enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid, BW) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid BW) en betreft niet de mogelijkheid om het kind te vertegenwoordigen in het kader van een procedurele handeling (cf. C.E. 18 septembre 2006, n° 162.503; C.E. 4 décembre 2006, n° 165.512; C.E. 9 mars 2009, n°191.171). Hieruit volgt dat in het kader van een beroep dat ingesteld wordt tegen een administratieve beslissing, de ouders gezamenlijk dienen op te treden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun kinderen, tenzij in casu verzoekster aantoont dat zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag, quod non.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat als een eerste middel kan beschouwd worden, werpt verzoekster de schending op van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Op het moment dat zij werd uitgenodigd haar situatie aan te tonen was verzoekster inderdaad werkloos. Zij was aan de slag gegaan onmiddellijk na haar aankomst in België, doch door het taalprobleem had haar werkgever haar gezegd dat zij best eerst Nederlandse lessen zou volgen, vooraleer terug te gaan werken. Verzoekster heeft dit dan ook gedaan. Het bleek onmogelijk om zonder kennis van het Nederlands of het Frans een andere job te vinden en zij diende haar kinderen te voeden. Heden volgt verzoekster les op maandag, dinsdag en woensdag voormiddag bij Open School. Verzoekster brengt hiervan de nodige stukken bij. Ook haar economische situatie is verbeterd. Bij het voorleggen van de documenten was verzoekster inderdaad zonder inkomsten gevallen. Zij heeft immers opnieuw werk gevonden, gelet op haar verbeterde kennis van het Nederlands, en gaat binnen enkele dagen opnieuw aan de slag. Zij zal dus geen last meer betekenen voor de Belgische sociale zekerheid.

De beslissing van verweerster om geen rekening te houden met de taalproblematiek bij het vinden van werk en verzoekster niet voldoende tijd te geven de nieuwe taal te leren maakt een schending uit van het redelijkheidsbeginsel, zeker gelet op het feit dat verzoekster steeds al het nodige heeft gedaan om zo spoedig mogelijk de nodige rechtzettingen door te voeren en haar statuut in orde te brengen en de taal te leren zodat zij voor haar eigen onderhoud kan instaan. Bovendien zijn, en waren er ook op het moment van de beslissing, voldoende humanitaire redenen aanwezig om verzoekster, zij het eventueel tijdelijk, alsnog toe te laten in België te verblijven, zoals het feit dat verzoekster, gelet op de jonge leeftijd van haar oudste dochter, niet zou moeten gescheiden leven van haar enige volwassen familielid, dat zij erin slaagt een opleiding te volgen tot tevredenheid van haar leerkrachten, haar jongste kinderen allen school lopen (de jongste volgt een bijkomend OKAN-jaar, de tweeling is heden al vanuit de OKAN-klas doorgroeid naar een reguliere opleiding tot kapper) en ook haar familie goed geïntegreerd is in de Belgische samenleving, om verzoekster de kans te geven haar situatie te regulariseren. Het middel is dan ook ernstig en gegrond.”

3.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“(…) De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster, van Slowaakse nationaliteit, heeft een verklaring van inschrijving al student ingediend.

Thans wordt een einde gemaakt aan haar verblijfsrecht, zoals reeds gesteld, onder meer op grond van artikel 42bis, § 1, van de vreemdelingenwet omdat zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende noch werknemer en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel. Deze bepaling luidt als volgt :

"51. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Eerst en vooral dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet betwist dat zij niet tewerkgesteld is en evenmin betwist zij dat zij OCMW steun ontvangt. Zij verzet zich wel tegen de bestreden beslissing

aangezien zij van mening is dat er ten onrechte geen rekening werd gehouden met haar taalprobleem en met het feit dat haar economische toestand inmiddels zou verbeterd zijn. De verwerende partij merkt dienaangaande op dat verzoekster slechts betoogt, doch niet aantoont dat op incorrecte wijze in de beslissing gesteld werd dat zij nog zes maanden beschouwd werd als werknemer, dat deze zes maanden overschreden zijn en dat ze niet aannemelijk heeft gemaakt een reële kans op tewerkstelling gehad te hebben. Het is immers niet de werkbereidheid die als criterium wordt gehanteerd, doch de reële kans op tewerkstelling. Gelet op de vaststelling dat verzoekster niet betwist dat, zoals dat in de bestreden beslissing werd gesteld, sinds haar aanvraag slechts drie dagen heeft gewerkt, toont zij geenszins aan dat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te stellen dat zij geen reële kans op tewerkstelling aantoont en zij dus niet langer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoeksters argumentatie over haar huidige economische situatie doet hieraan geen afbreuk, meer nog, versterkt het standpunt van de verwerende partij nog. De stelling dat zij onmiddellijk aan de slag kan eens zij de taal beheerst is in die optiek een louter hypothetische veronderstelling. Voorts heeft de verwerende partij op grond van inlichtingen die zij verkreeg via de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid en middels de databank van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid geoordeeld dat verzoekster een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel. Verzoekster brengt hiertegen niets in. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Het eerste middel is ongegrond.”

3.3. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De bestreden beslissing strekt ertoe vier vaststellingen te doen:

- a) verzoekster voldoet niet aan de verblijfsvoorwaarden als student,
- b) verzoekster kan niet als werknemer beschouwd worden in de zin van artikel 42 bis, §2, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet),
- c) verzoekster voldoet niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende in de zin van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet ,
- d) verzoekster voldoet niet aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker van voldoende middelen van bestaan in de zin van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Op grond hiervan trekt de verwerende partij de volgende eindconclusie:

“Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.”

3.5. Verzoekster voert een algemeen vergoelijkend betoog maar hiermee kan ze de precieze vaststellingen waarop de bestreden beslissing steunt, niet onderuit halen. De Raad stelt vast dat verzoekster uitdrukkelijk toegeeft dat zij op het ogenblik dat ze inging op de uitnodigingsbrief van de verwerende partij om haar huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, zij “*inderdaad zonder inkomsten gevallen*” is.

3.6. Verzoeksters aankondiging dat ze “*binnen enkele dagen opnieuw aan de slag (gaat)*”, ondersteund door het schrijven van het “*Poetsbureau*” van 8 maart 2012 dat ze voegt bij haar verzoekschrift waarin de hypothetische mededeling te lezen valt dat verzoekster “*vermoedelijk (kan) starten (...) vanaf 19 maart 2012*” kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Verwerende partij kan alleszins niet verweten worden het redelijkheidsbeginsel geschonden te hebben door geen rekening te houden met elementen waarvan zij niet op de hoogte kon zijn op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing trof.

3.7. Verzoekster verwijt de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met de taalproblematiek bij het vinden van werk en haar niet voldoende de tijd gegeven te hebben een nieuwe taal te leren en wijst op haar inspanningen dienaangaande, maar uit niets blijkt dat ze de verwerende partij daarvan op de hoogte gebracht heeft, hoewel deze op 13 oktober 2011 een uitnodigingsbrief verstuurd naar de betrokken gemeente om verzoekster uit te nodigen haar huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen. Uit het administratief dossier blijkt dat deze brief aan verzoekster

betekend werd op 5 november 2011. Verzoekster brengt ook niets in tegen volgende precieze vaststelling in de bestreden beslissing: *“Voorzover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij/zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest.”* Zoals verwerende partij terecht opmerkt in haar nota geldt in deze niet de werkbereidheid en het leveren van inspanningen om de positie op de arbeidsmarkt te verbeteren, maar wel de reële kans op tewerkstelling zoals artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet het voorschrijft.

3.8. Waar verzoekster verwijst naar humanitaire redenen om haar alsnog minstens tijdelijk toe te laten in België te verblijven, dient de Raad op te merken dat verzoekster dergelijke omstandigheden niet kenbaar gemaakt heeft aan de verwerende partij. Alleszins voorziet artikel 42 bis van de Vreemdelingenwet niet dat een burger van de Unie om humanitaire redenen het verblijfsrecht kan behouden. Indien verzoekster om humanitaire reden een verder verblijf in België beoogde stond het haar vrij een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.9. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Verzoekster verblijft met haar ganse familie in België. Ook haar oudste dochter woont in België. Verzoekster heeft geen andere familie meer in Slowakije. Verzoekster verplichten het land te verlaten en terug te keren naar haar geboorteland zou het haar onmogelijk maken haar enige resterende familielid nog te zien en derhalve een schending uitmaken van artikel 8 EVRM. Ook dit middel is ernstig en gegrond”.

3.10. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“(…) De verwerende partij heeft de eer op te merken dat in de beslissing duidelijk het volgende werd gesteld:

“(4 Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van [P.M.] waarbij haar drie minderjarige kinderen zich vervoegden als descendentes, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene drie descendentes, overeenkomstig artikel 42ter van de wet van 15.12.1980. In hun eigen belang dienen zij hun moeder te vervoegen. Uit de voorgelegde documenten blijkt eveneens dat er geen sprake is van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art. 542ter, §1, 3° lid (wet 15.12.1980). Het betreft [T.A.] [...], [T.L.] [...] en [T.N.] [...].”

Uit de beslissing blijkt derhalve dat verzoekster geenszins gescheiden wordt van haar kinderen en dat zij allen samen het grondgebied dienen te verlaten. Verzoekster toont derhalve niet aan dat er een schending voorhanden is van artikel 8 EVRM. Zij zal met haar kinderen kunnen terugkeren naar Slowakije en kan derhalve niet voorhouden als zou zijn in Slowakije geen familie meer hebben.

Het tweede middel is ongegrond.”

3.11. Waar verzoekster erop wijst dat de hele familie in België verblijft, gaat ze eraan voorbij dat de bestreden beslissing in fine stelt: *Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van [P.M.] waarbij haar drie minderjarige kinderen zich vervoegden als descendentes, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene drie descendentes, overeenkomstig artikel 42 ter van de wet van 15.12.1980. In hun eigen belang dienen zij hun moeder te vervoegen (...).”*

Verzoekster dient derhalve met haar drie minderjarige kinderen het land te verlaten. Waar ze poneert dat haar oudste dochter in België woont, dient de Raad op te merken dat verzoekster nalaat uiteen te zetten of haar meerderjarige dochter op legale wijze in België verblijft en dat dit evenmin blijkt uit het administratief dossier.

3.12. De Raad stelt vast dat verzoekster in gebreke blijft om het familieleven dat zij zou leiden met haar oudste dochter aan te tonen. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het nochtans in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden, quod non.

3.13. Voor zover toch dient te worden aangenomen dat verzoekster met haar oudste dochter een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, toont zij op geen enkele wijze aan dat zij haar gezinsleven met haar dochter niet kan verderzetten in haar land van herkomst. Verzoekster toont met haar beknopt betoog verder niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om in België te blijven omdat haar oudste dochter hier zou verblijven, daar waar ze een verblijf in het Rijk had aangevraagd en verkregen als student en daar waar de Vreemdelingenwet verzoekster toestaat om andere redenen in België te verblijven als burger van de Unie, zolang zij haar economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aantoont, wat zij in casu niet doet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bestreden beslissing leidt er ook niet toe dat verzoekster voorgoed gescheiden wordt van haar in België verblijvende dochter die zij als burger van de Unie conform het gestelde in artikel 41, eerste lid, van de Vreemdelingenwet met gebruik van haar identiteitskaart of paspoort gemakkelijk kan komen bezoeken.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA